

[Arne Bjerregaard]

Jeg går ud fra, at fru Lone Dybkjær havde samme viden om, at en halvering af nitratudledningen på 3 år var en umulighed – en umulighed, som ekspertgruppen bag rapporten om reduktion af kvælstofudledningen nu klart præciserer. Derfor har jeg to spørgsmål til fru Lone Dybkjær.

Først et generelt spørgsmål: hvorfor stillede fru Lone Dybkjær et forslag den 18. november, som hun vidste ikke kunne realiseres? Var det, fordi hun vidste, at hun, når hun fik det svar, som nu er kommet, havde et alibi for at fremsætte det forslag, som fru Lone Dybkjær nu har fremsat, og som var fru Lone Dybkjærs inderste ønske om det rette forslag?

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til hr. Arne Bjerregaard vil jeg sige, at jeg vil ikke gentage min tale. Hvis hr. Arne Bjerregaard havde hørt efter den, havde han været klar over, at han ikke havde behøvet at stille de spørgsmål.

Til hr. Dohrmann vil jeg sige, at jeg ikke har sagt noget om, at nogle landmænd strør om sig med kunstgødning. Jeg har taget regeringens handlingsplan til efterretning. Deri står, at hvis man tager de og de initiativer, indebærer det et fald i kunstgødningsforbruget, og det er sådan set det, der er indeholdt i vores dagsorden.

Til hr. Svend Auken skal jeg sige, at det uden videre er klart, at der vil ske en forhandling om hele planen, og vores udgangspunkt er, som jeg også sagde i min tale, at prioriteringen ikke er rigtig inde i planen – at vi ikke får nok for de investerede kroner. Det er muligt, vi skal anvende lige så mange kroner, men de skal bare ikke nødvendigvis anvendes på den måde, som regeringen har lagt frem.

I øvrigt vil jeg ikke gå meget i detaljer med hensyn til, hvad der skal opnås i forhandlingsarbejdet – hvor planen er utilstrækkelig, hvor den er urealistisk og al den slags ting – for det, jeg synes er vigtigt her, er nogle overordnede signaler.

Når hr. Svend Auken spørger, om de to dagsordener er ens, bliver jeg nødt til at sige, at det er de ikke. Der er tale om to forskellige dagsordener, og deres indhold er selvfølgelig ikke nøjagtig det samme. Målet er det

samme, og det er i øvrigt også det, der står i regeringens handlingsplan med de 250.000 t. Det, jeg mener skal til nu, er under udvalgsarbejdet at drøfte, hvordan vi når det mål. Vi har ment, at det middel, der skulle til, var, at der lå en kunstgødningsafgift og ventede, hvis ikke de tiltag, der blev gennemført, var gode nok, og det er en lang række tiltag. Jeg mener, handlingsplanen skal udbygges på de områder, hvor den ikke er tilstrækkelig. Men det mener jeg hører hjemme under et udvalgsarbejde.

Men det kan ikke nytte noget, at jeg står her og siger – og det vil jeg heller ikke gøre, når jeg ikke har været med til forhandlingerne og ikke ved, hvad der egentlig ligger bag alle ordene – at de to dagsordener er identiske. Vi har ikke diskuteret de midler, der skal anvendes, og det er ikke sikkert, vi på nuværende tidspunkt er enige om dem. Det kan være, vi under udvalgsarbejdet kan nå frem til, hvilke midler der skal anvendes. Dagsordenerne er ikke identiske, men målet er det samme.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne sige fru Lone Dybkjær tak for hendes svar til mig. Desværre lyttede hun ikke helt så opmærksomt til mit indlæg her, som jeg lyttede til hendes. Derfor vil jeg gerne gentage noglelepassagen i det, jeg sagde før.

Jeg sagde, at vi opfatter den radikale dagsorden som et nej til prioriteringen i regeringens miljøplan, fordi den ikke er tilstrækkelig over for landbruget, og fordi dens krav bl.a. ikke er realistiske over for kommunerne. Vi opfatter den radikale tekst som et krav om en nyforhandling af indsatsen for at få en mere brugbar plan end miljøministerens. Og så sagde jeg: hvis denne opfattelse er korrekt, konstaterer jeg, at indholdet i den radikale dagsorden dækker sigtet med den dagsorden, som blev foreslået af hr. Løvig Simonsen, hr. Leif Hermann og hr. Albrecht-sen.

Og det bekræftede fru Lone Dybkjær jo også her i anden omgang.

Det er klart, at der selvfølgelig vil være uenighed. Vi mener, at en gødningsafgift er nødvendig allerede nu, og alt tyder på det. De Radikale vil vente 1 eller 2 år. Men det, der holder os sammen, er, at den indsats, der